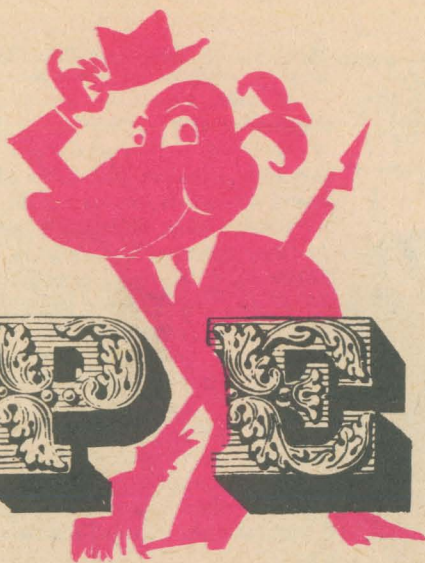

1985

№11

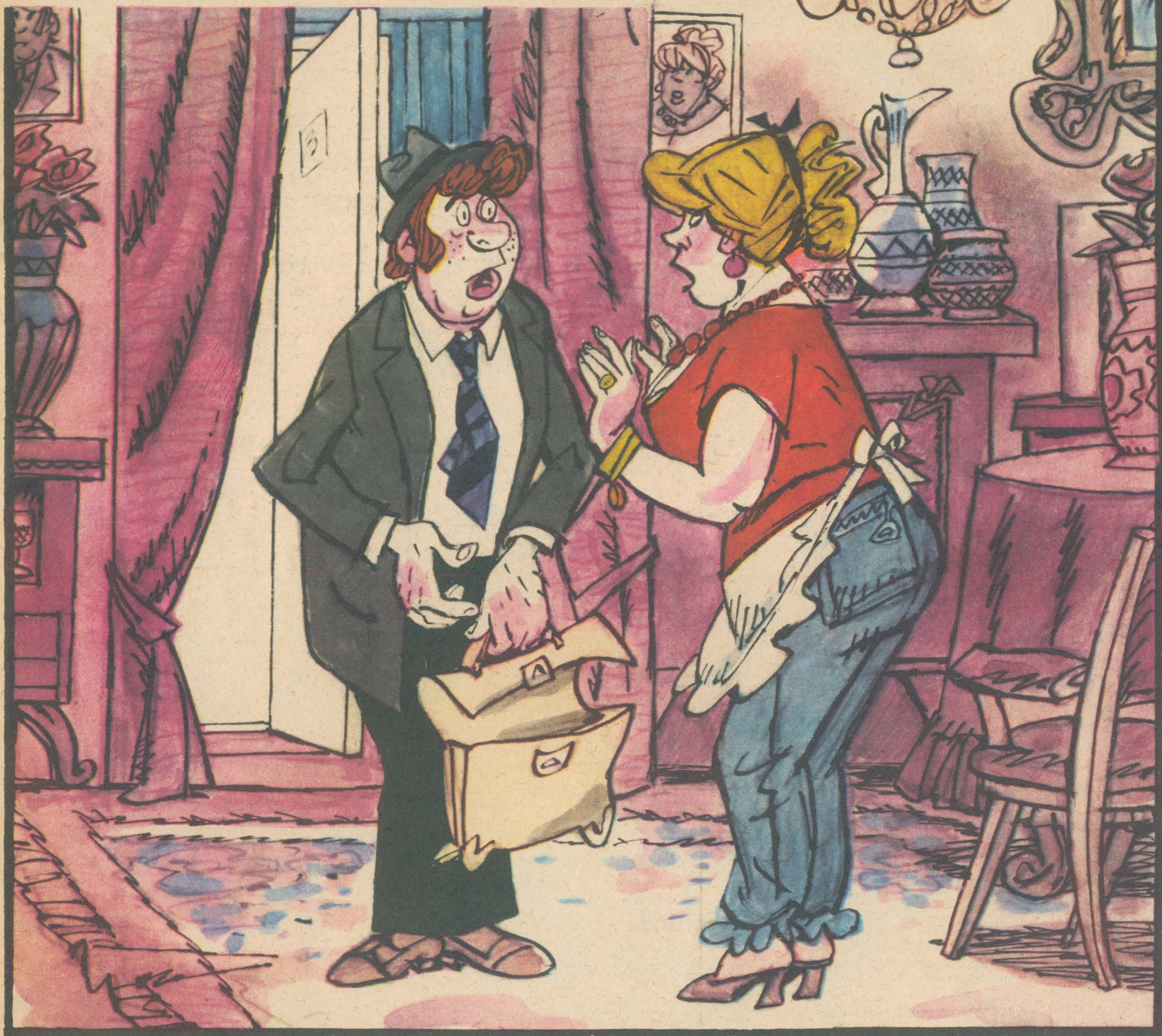
ПЕРЦЬ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

«Дуже хотілось би знати, з чиєї це легкої руки замінено міцне і прадавнє народне слово «зłodий» на немічне і досить делікатне слово «несун». Людці без совісті і честі, які розкрадають народне добро,— це таки чистопробні зłodюги, тож слід їх так і «величати», так і оцінювати, у тому числі й у пресі. Частіше й гостріше шельмуйте зłodіяк на сторінках «Перця».

(3 листів до редакції).

— Чого це в тебе сьогодні такий вигляд, ніби ти щойно з хреста знятий!
— Та не вдалося нічого з заводу винести. А я в такі дні почуваюся так, наче мене обікрали.

Хто з нас не чув сумних зітхань і не бачив скрушених похитувачів головою на адресу підростаючого і вже підрослого покоління: мовляв, звикло воно до всього готовенького, на пухових перинах ніжитися, у всьому імпортно-джинсово-вельветовому хизується, і взагалі, майже забуло, що таке слово «на!», бо знає лише «дай!». І тому навіть отакуських труднощів жахається, намагаючись пересидіти їх на батьківській шії або ж сховатися від них за батьківською спиною.

А чи помітили ви у зв'язку з цим певну закономірність: що найсумніше зітхають і найскрушніше похитують саме ті, хто аж кречче, добровільно підсаджуючи рідне чадо собі ж на шію, оберігаючи від життєвих складностей? Та ще й морально-етичний підмурівок під свою виховну методу підводять: ми лиха насярба-лися, то нехай хоч наші діти як слід поживуть. А потім дивуються: і в кого воно, отаке ледащо, вдалося!

А в кого ж, як не в нас із вами! Ні, ми можемо бути зразковими виробничниками, виконувати і перевиконувати норми, подавати рацпропозиції з багатотисячним економічним ефектом, вважатися еталоном сумлінності на своєму робочому місці, але, поклавши руку на серце, визнаймо: десь у глибині душі багатьох із нас причаїлася переконаність, що за все це нам велике «спасибі» треба казати і від усіляких клопотів оберігати.

І сумно, і смішно, наприклад, було читати одного колективного листа з Черкащини. Авторі, не шкодуючи темних фарб, змальовували трагедію, яка спіткала жителів села: криниця на їхній вулиці має такий вигляд, що з неї гидко брати воду. Дошки, якими хтозна-коли обшили зруб, погнили, цямрина скрипить так, що аж на іншому кінці села собаки починають гавкати, навколо криниці багнука, що втопитися можна, і так далі. «Куди ж дивиться голова сільради!» — гнівно запитували автори листа.

Головою сільради виявилася тендітна жінка, для якої навіть молоток — непомірна вага, не кажучи вже про сокиру. Зате чи не кожен другий із скаржників міг би, якби захотів, середньої вгдованості бичка на плечі звалити і від села до райцентру, на базар, віднести. Будинки у кожного — куди тому приміщенню сільради братися: цегляні, площею десь так метрів дев'ять на чотирнадцять, з мансардами, на подвір'ї — добротні сараї, хліви і обов'язково — акуратний стосик цегли і стосик дощок. Приніс би кожен по цеглині, по дошці, хтось на десяток цвяхів розщедрився чи на сто грамів мастила, щоб цямрину змастити, — і за годину криниця мала б такий вигляд, що любо-дорого було дивитися. Але... Скаржники так і не зрозуміли, чому їм мусить бути соромно.

Видно, трішечки таки перекоособочилася у деяких людей свідомість.

А оце днями не менш гнівний, сповнений сарказму лист прилетів з Дніпропетровщини. А точніше — із села Слов'янки Межівського району. Автора називати не буду, бо, слово честі, незручно за нього. Вірніше, не за нього, а за його таку, знаєте, незважаючи на сарказм та гнів, дрімучу байдужість, цілковите нерозуміння усієї дикості ситуації, що склалася.

А йдеться у листі про те, що кілька років тому із жителів села зібрали по шість карбованців на впорядкування кладовища. За ці гроші було придбано штахетник, залишилося лише його встановити та очистити територію від бур'янів, але правління колгоспу і сільрада пальцем об палець за ці три роки не вдарили, аби довести діло до кінця. «Може, нам іще по троячці скинутися, та найняти бригаду, яка б установила огорожу!» — східно запитує автор.

Уточнили. Справді, історія з упорядкуванням тягнеться не один рік. Справді, усе, що потрібно для цього, давно завезено, але не встановлено. А не встановлено тому, що... не раз і не два сільрада оголошувала суботники і недільники, однак приходило щоразу лише кілька чоловік.

Не знаю, може, автор листа був серед отих кількох чоловік, то нехай наполовину вибачає. Рівно наполовину. А більше — аністілецьки. Бо якщо не укладається в голову, що можна вважати, ніби для того, щоб виконати святий обов'язок — вшанувати померлих, не дати вистригти бур'янам на кладовищі і в нашій пам'яті, потрібна організуюча роль сільради чи якась директива. А самим хіба важко до цього додуматися! Очевидно, дехто із слов'янців вважає, що шість карбованців — цілком достатньо для того, щоб не мучили докори

сумління. Я, мовляв, заплатив, а решта — не моє діло.

Зате яким активним стає отой дехто, коли починає здаватися, ніби його інтереси ущемлюються, у якого поборника правди і справедливості моментально перетворюється, як безстрашно кидається виводити на чисту воду усіх нечистих на руку! Соломинки у чужому дворі видаються за кубометри ділової деревини, а колоди у власному — за непомітні трісочки. І наприкінці — обов'язково зойк душі: захистіть чесного трудівника!

Саме такого листа одержала редакція із села Кам'яного Новоархангельського району на Кіровоградщині. Чотири доярки місцевого колгоспу імені Калініна скаржилися на те, що ніби голова правління Г. Г. Ніколаєв так розперезався, що чинить свавілля за свавіллям. Зокрема, докотився до того, що позбавив їх, кращих доярок господарства і навіть району, додатковою оплати за підсумками року, та ще й витурив з ферми, і тепер вони сидять без роботи.

Чесно кажучи, в написане не дуже вірилося. Ну, який це голова, скажіть мені, рубатиме сук, на якому сидить: при нинішньому дефіциті на доярок оптом розганятиме маяків! Одне з двох: або це мусив бути самодур, на якому проби ніде ставити, або скаржниця, м'яко кажучи, видавали бажане за дійсне. Однак, оскільки, як відомо, навіть диму без вогню не буває, а тут палахкотіло справжнє вогнище конфлікту, треба було уточнити, якого саме захисту потребують потерпілі від диктаторських коників голови колгоспу.

Виявляється — ніякого. Більше того, закаржавши скаржницями дорогу на ферму, правління колгоспу таким чином [і небезпідставно] захистило велике рогате поголів'я. Від нехлюйства. Від розкрадання кормів. Від

недбальства. Бо хоч дехто з них і справді надоював непогано, але не тому, що ночей недосипали, думаючи, якби ото ще трішечки підвищити продуктивність корівок. Навпаки, вони могли б одержувати молока ще більше, якби... С. П. Гера, наприклад, не відзначалася особливою дисциплінованістю, а одного разу на два тижні самовільно покинула групу корів. М. І. Бебко неодноразово запізнювалася на роботу, її поведінку розглядали навіть на правлінні колгоспу. М. Гаврилек намагалася не повертатися з ферми з порожніми руками: то дерті прихопить, то макушину, то дерті і макушину. Та ще й дозволяла собі появлятися на фермі напідпитку.

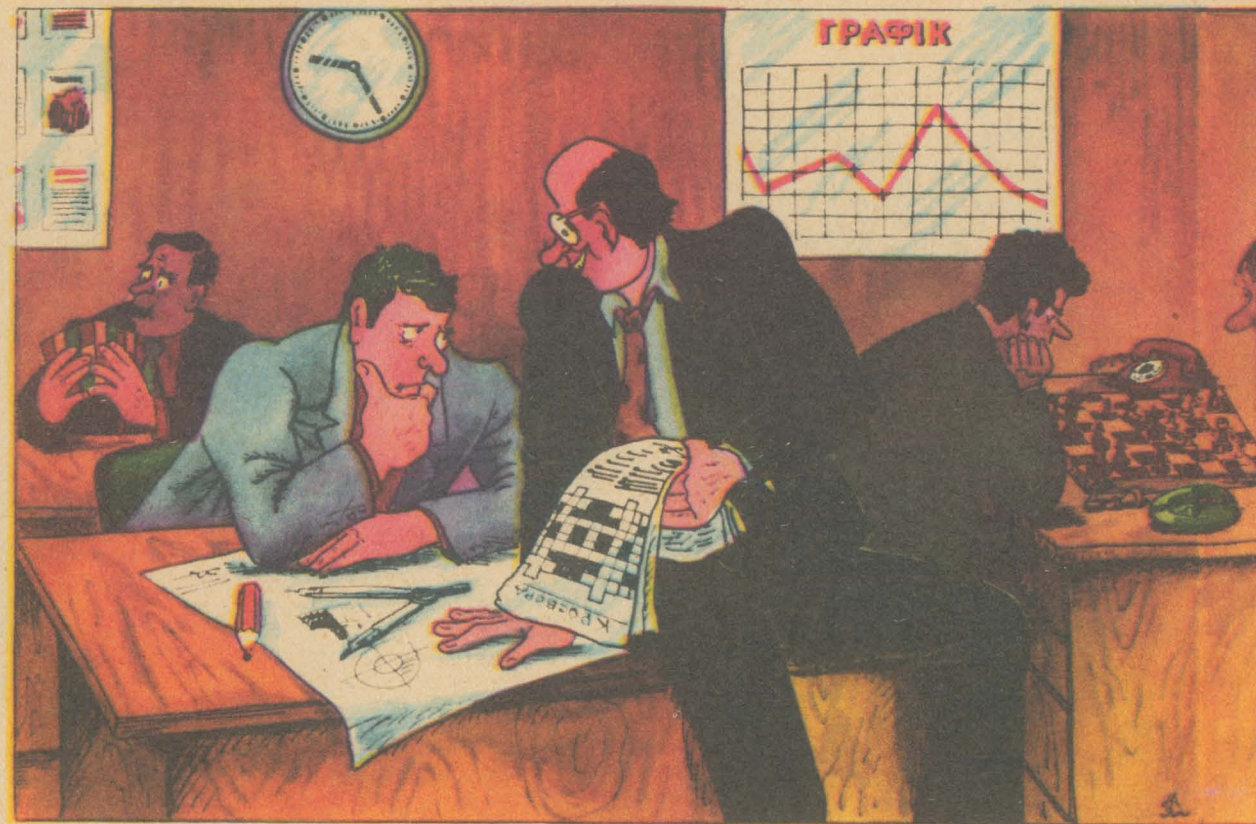
А ферма колгоспу — краща в районі. І одна з кращих в області. Чимало кам'янецьких доярок входять у список кращих на Кіровоградщині.

Ясна річ, що молоко саме з неба не летіється. І що від корови, яка сидить на соломяно-спосній дієті, його небагато одержиш. І що, окрім належної кількості кормових одиниць, їй потрібен догляд і належний порядок. За це як винагорода й додаткова оплата передбачена. Майже по тисячі карбованців і вище дехто з доярок одержав за сумлінну працю. Підкреслюю — за сумлінну.

А Гера, Бебко та їх подруги якраз цього і не розуміють. Або не хочуть розуміти, що винагорода — не зарплата. І тому ладні бачити винуватих у голові колгоспу, у кожному, хто з ними не згоден, тільки не в самих собі.

А воно, погодьтеся, вельми усім нам на користь пішло б, якби кожен частіше думав, що він повинен, аніж — що йому повинні. Тоді і на чужу шію менше ліз би, і за чужу спину менше б ховався.

В. БОНДАРЕНКО.

— Що ти голову сушиш над якимось кресленням! Це ж не кросворд!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У місті Вінниці є хімістка з симпатичною назвою «Сніжинка». Що й казати, назва поетична. А от робота «Сніжинки», на жаль, надихала відвідувачів лише на прозаїчні скарги, бо замовники одержували звідти речі в такому жакхливому вигляді, що доводилося знову здавати їх «на перечистку». Про це писалося в одному з листів до редакції, опублікованому в № 2 журналу за 1985 рік.

Начальник Вінницького обласного управління побутового обслуговування В. І. Кубась повідомив редакції, що виступ Перця було обговорено на колегії управління, де роботу фабрики визнано незадовільною. За допущені недоліки в роботі головного інженера фабрики Барго А. М. та начальника цеху «Сніжинки» Фельдшер В. М. з їхніх посад звільнено.

• Дорогий не подарунок... коли подарунок недорогий.

П. СОРОКА.

• Якщо людина обдурює сама себе, чи можна її вважати чесною?

М. КОЛЕСНИКОВ.

• Пекельний сервіс: кожного питають: «Вам якого чорта?»

А. ПАСТЕРНАК.

ФРАЗИ

— Кирило Васильович?! Добрий день! Завертайло... Мене ініціатива вашого цеху цікавить. На свій колектив її поширити хочемо, — подзвонив начальник першого цеху до начальника другого цеху.

— Стривайте, стривайте!.. Ви про яку ініціативу говорите?

— Як про яку?.. Про оту, де про побутові кімнати мова іде... Зараз я вам почитаю, як вона називається... Ага, так: «Побутова кімната — окраса нашого цеху».

Є КРИШКА!

ЖИТОМИРСЬКА область. (Кор. ТАП). У жовтні минулого року жителька с. Дружби Л. Олійник здала на ремонт до Олевського райпобуткомбінату пральну машину, бо не трималися кришки на баці та центрифугі. «Коли машину мені повернули, — розповіла Л. Олійник кореспондентіві ТАП, — то я її навіть не впізнала, така вона була облуплена і пом'ята. А ремонтники тільки весело усміхнулися: «Оце ми шість місяців думали-думали та й вирішили — не підлягає ваша пральна машина ремонту. Одне слово, тепер їй — кришка».

НАСТУПНА ЗИМА — НЕ СТРАШНА!

ДНІПРОПЕТРОВСЬКА область. (Кор. ТАП). Успішно провели зимівлю 1984—1985 року мешканці будинку № 370-а по вулиці Дніпровській, що у місті Павлограді.

Незважаючи на те, що будівельники пересувної механізованої колони № 90 спорудили їхній будинок з усілякими недоробками, а саме: система опалення практично не працює, газ не підведено, каналізація тече, — новосели мужньо витримали сувору зиму з мінімальними втратами для здоров'я.

Як вони заявили кореспондентіві ТАП, тепер іде активна підготовка до нових випробувань наступної зими, оскільки будівельники й не думають усувати залишений ще з осені минулого року брак.

минулого року начальником другого цеху навіть не був.

— Як не були?!

— А ось так... У мехслужбі я у той час працював. А начальником нашого другого цеху ви тоді були.

— Що-що?!

— От вам і що!..

Трубочка весело запіпала.

Володимир КЛЕНЦ.

м. Київ.

ІНІЦІАТИВА

УСМІШКА

— Уперше чую... Цікаво, коли та ініціатива виникла?

— Зараз скажу... У серпні минулого року.

— Коли, коли?! У серпні? І розсмішили ж ви мене, Кіндрате Степановичу! Та я у серпні

— Мамо! «Швидка» з району приїхала!
— Тю! Так Петро уже тиждень як на роботу вийшов!

Над Іваном Гнатовичем великописарівські рибалки ще й досі підсміюються. А було діло так. Одного дня повертався старий з річечки Братениця, що у Ворсклу впадає.

— Як діла, діду? Настьобали рибки?

це вони у вас якісь аж темно-коричневі?

— Чого, чого... Порода така. Сабанєєва, мабуть, не читали. А він, до речі, про це чітко написав. Мовляв, колір окуня залежить від якості водички, де живе.

— Як так, тоді, виходить, ви цих

тор цього заводу Анатолій Федорович Єремеев за допомогою своїх так званих очисних споруд не те що окупців, а й щупаків у будь-який колір може перефарбувати. А котрий, значить, колір міняти не схоче, то плисти йому догори червцем.

— Та він хіба що — фокусник, той директор?

— Майже. Хоча сам по собі фокус до смішного простий. Ось уже багато-багато років заводські очисні споруди ніхто не чистить, ніхто не лагодить. З них прямим ходом у річку Братеницю кілька-надцятьма смердючими ручаями течуть відходи крохмального виробництва.

— То чого ж все-таки дерунчики коричневі?

— Подивився б я на вас, якби вас відразу скупати у кислоті, лузі, вуглеводах та клітковині, які з дня

на день заповнюють Братеницю. Цікаво, у яку б смужку ви були?

Хоча й переконливо говорив старий, та ще й посилався на акти перевірок про забруднення коліс мальовничої річки Братениці Лукашівським крохмальним заводом, та великописарівські рибалки йому не дуже повірили. Бо коли спробували самі тих брудно-коричневих окупчиків настьобати, — нічого з того діла не вийшло. Навіть жаби від того смороду повтікали, не те що риба. І піймати щось тут — то вже треба бути фахівцем надзвичайним... Коли ж когось кінце треба вудлице у коричневе пофарбувати чи качок помітити, аби із сусідськими не переплутати, той біжить до Братениці. Качок з горем навіл у воду зажене (не хочуть, капосні, у бруд лізти!), а сам сідає нижче крохмального заводу і занурює вудлице у брудний струмінь. П'ять хвилин — і готове діло. Якісний бруд, з гарантією.

І. ЛАГОЗА,
спец. кор. Перця.

Сумська область.

Фарбовані деруни

— Та клювало щось поганенько. Але трохи таки взяв.

— Покажіть.

А Іван Гнатович візьми та й покажи улов на свою голову. Зазирнули цікаві рибалки у дідів кошик і за животи похапалися.

— Що ж це ви, діду, наловили? Раки не раки, та й рибою не назовеш.

— О-о, вам аби зуби шкірити, — аж образився Гнатович. — На рибі розумітися треба. Деруни це. Так у нас окупчиків називають.

— Отакі окупчики?.. — ще дуже зареготали хлопці. — Чого ж

дерунчиків у баюрі на шляху наловили?

— Ач, які грамотні, — ще дуже розсердився старий. — Не у баюрі, а у Братениці. Трохи нижче Лукашівського крохмального заводу.

— А до чого тут завод?

— Е-е, у ньому ж уся штука. Ви бачили, які там відстійники? Звичайнісінькі ями. Навіть не обваловані.

— Щось ви, діду, не туди пливете. Ми вам про рибу, а ви нам про якісь відстійники.

— Аякже. Бо зв'язок тут дуже тісний. Якщо хочете знати, дирек-

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Єдиним і всевладним хазяїном у господарстві уявив себе голова колгоспу «Нове життя» Ровенського району О. М. Савчук, забувши, мабуть, що ця відповідальна посада передбачає роботу в інтересах суспільства. Нагадування не забарилася. Лист, в якому колгоспники вказували на факти зловживань, редакція попросила перевірити Ровенський обком Компартії України. Секретар обкому тов. О. Попик повідомив, що О. М. Савчук дійсно зловживав службовим становищем, допускав перекручення звітності, використовував службовий транспорт в особистих цілях. Парти́йна організація колгоспу і бюро райкому Компартії України притягли О. М. Савчука до суворой партійної відповідальності і визнали неможливим дальшє перебування його на посаді голови колгоспу.

У неопалюваному приміщенні довелося попросити цієї зими учням Триліської середньої школи Олександрівського району, що на Кіровоградщині. Про це йшлося в колективному листі до Перця мешканців села.

Після перевірки листа на місці працівниками райвиконкому його голова В. О. Пойченко повідомив: опалювальну систему відремонтовано. Крім цього, для поліпшення харчування учнів правління колгоспу ім. Шевченка вирішило більше випускати для шкільної їдальні калорійних продуктів. А директора

школи В. С. Березанського звільнено з посади. Отож є підстави вважати, що наступної зими учням буде в школі тепліше.

Одні знаходять друзів, інші — гроші. Товаришеві Іордатеєву М. П. з м. Токмака Запорізької області пощастило менше. Він знайшов камінь. І не коштовний, а найзвичайнісінький булижник. І не десь серед степу, а в ковбасі «Степова» — продукті Бердянського м'ясокомбінату. «Радістю» від цікавої знахідки покупець поділився з Перцем, а Перець, у свою чергу, — з керівниками підприємства.

Лист було обговорено на Дні якості в колективі ковбасного цеху. Після проведення службового розслідування спеціалісти м'ясокомбінату виявили у цеху грубі порушення технології. Директор м'ясокомбінату тов. Падалкін повідомив, що бригадир т. Кунашук звільнений з цієї посади, слюсарів-наладчиків т. Руденькому оголошено сувору догану, а ланку, яка обслуговувала технологічну лінію і допустила випуск браку, позбавлено премії за місяць. Виконуючий обов'язки начальника ковбасного цеху т. Химочкиній оголошено сувору догану.

ПЕРЧАНСЬКІ КОНСУЛЬТАЦІЇ

«Ще в липні минулого року здали на капітальний ремонт автомобіль ГАЗ-53 А. З того часу тільки те й робимо, що пишемо та телеграфуємо на Івано-Франківський ремонтно-механічний завод, а звідти — ні слуху, ні духу, ні автомобіля».

Ф. СЛОВОДЯНЮК,
головний інженер

Шумської райсільгосптехніки.
Тернопільська область.

— Не будьте такими набридливими. Не ви одні. Може, працівникам заводу тільки те й доводиться робити, що читати численні скарги на несвочасний ремонт. А ремонтувати ж коли?..

«Скоро два роки, як на нашому фельдшерсько-акушерському пункті встановили телефон. Але він попрацював лише чотири місяці і замовк. Питається, навіщо його встановили?»

М. ЛИСИЙ,
завідуючий пунктом.

с. Пасічна
Ярмолинського району
Хмельницької області.

— Отакої! Як це — навіщо? Пасічянська сільська Рада акуратно перераховує рахунок зв'язку абонентну плату за цей телефон. Так що зв'язківцям користь від нього — очевидна!

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Та не бійтеся, бабусю: ніде ваше пальто не дінеться. Кому воно таке старомодне потрібне!..

Мал. А. БОРДУНІСА

— Ну, заради такого улову не варто було і прогул робити!..

От і ще мільйони долучатся...

Як би ви повелися, коли б вас, щирого шанувальника слова веселого, хтось притомом запитав: «А ви знаєте, як пише Остап Вишня?»

Ви могли б:
обуритися (мене, мовляв, за якого невігласа мають, бо хто ж не знає, як пише Остап Вишня!);
здивуватися (невже цей бевзь не знає, як пише Остап Вишня?!);
подумати, що це просто жарт.
Але, будучи людиною вихованою, ви (навіть обурившись) безумовно відповіли б на запитання. Може, навіть так, як відповів один наш знайомий:

«Остап Вишня?! Ге-е!! Та він пише так... пише так, як пише тільки... Остап Вишня!»

І, як на нас, цим було б усе сказано. Бо ми із вами знаємо, як пише Остап Вишня.

Та й не тільки ми із вами, і то не тільки на Україні, а й далеко поза нею багато хто знає, як пише Остап Вишня.

А тепер іще більше буде знати. І отого «більше», якщо навіть грубо прикинути, мільйонів на кілька набіжить. Бо в півмільйона тих, хто оце вперше дістав можливість познайомитися, як пише Остап Вишня, на загал набереться іще кілька мільйонів родичів, друзів та близьких знайомих, які теж не пропустять можливості (хай уже в другу, третю і т. д. чергу) зробити це.

А можливість ту усім їм — і першому півмільйону, і другому, і третьому, і т. д. — дало видавництво «Правда», випустивши нещодавно в перекладі російською мовою півмільйонним тиражем книжку оповідань, фейлетонів, памфлетів та гуморесок Остапа Вишні «Вот так и пишу».

Значить, прочитає півмільйона тих, кому пощастить ту книжку придбати, а потім підуть їхні родичі, друзі, знайомі — от вам і мільйони!

Вступне слово Ф. Маківчука, додане до книжки, допоможе отим мільйонам ближче познайомитися із Остапом Вишнею як із письменником і людиною. А знайомство із самими творами Вишні підтвердить, що слово його, як це у тому ж вступному слові мовиться, гостре, веселе, а сміх його — то дошкульний, то їдкий, то поетичний.

Зауважимо, що перекладачі зробили усе саме враз, аби слово вишнівське й братньою російською мовою звучало по-вишнівському. За що їм, зрозуміло, — хвала!

І двічі хвала видавцям-правдистам, які, до речі, уже не вперше оце прилучають до вишнівського слова нові мільйони читачів із багатомовної родини народів нашої країни.

У ТІНІ ПРАЩУРІВ

ГУМОРЕСКА

Я не хочу образити нашу стару тітку Зеню, але вона, ніде правди діти, затятий невіглас і фальсифікатор науки. При ній пройшли зоологію мої діти, вивчали походження світу сестрині нащадки. Більше того, її донька Оріся, що нині торгує в овочевому на розі, зубрила еволюційну теорію не десь у родичів на селі, а таки разом з нею, тіткою Зенею. І все марно.

Інший при такому потоку інформації давно став би вченим і ходив би з тачкою. А їй того було, мабуть, замало. Діти схоплюють за один день, що людина пішла від мавпи, мавпа — ще там від когось, а той хтось виліз з океану, назавжди порвавши з нудним риб'ячим минулим. Просто, дохідливо, займає, як бачите, кілька рядків тексту. Але дохідливо тільки не для тітки. У неї вистачає нахабства заявляти, що всі ми легковіри, і якщо краще перевірити, то мавпи походять з людей. І так воно, певно, було і в рукописах Дарвіна, поки він не здав їх до друкарні. А друкарі, звісно, все переплутали, поставили сторч головою, як вони то вміють.

У цьому місці вона завжди наводить приклад, коли рідний колектив хотів висловити їй через газету співчуття з приводу передчасно померлого чоловіка — Стефка.

— Жалоба є жалоба, і чорна рамка на останній сторінці хоч кого засмути, — любить повторювати вона. — Але я переконана, що якби не сльози в очах, люди у тих співчуттях побачили б до дідька дивного.

Річ у тім, що у замітці про смерть Стефка співчуття висловлювалось не їй, а йому, покійникові. Ця обставина навіки підірвала тітчину віру в друковане слово. Її ревізіонізм вчення Дарвіна теж великою мірою пояснюється саме цим.

— Ну, є, можливо, випадки, коли якась мармозетка стала секретаркою чи лемур — барменом у кав'ярні, — захищає вона свою антинаукову позицію, гортаючи спеціально куплений кольоровий атлас приматів. — Але здебільшого — навпаки. Та й з мармозеткою не все ясно. У десятому класі, б'юся об заклад, вона була мрійливою Галею, що збиралася їхати на БАМ. А ти поглянь, що робиться в нас

у позавідомчій охороні! Здоровило Альошка вже з рік як перетворився на горилу. А його друга Валер'ян розучився говорити — мукає, як орангутанг.

Я мушу погодитися, що хлопці справді почорніли, згорбилися і дуже часто не розбереш, що кажуть. Але то від «чорнила», а світова еволюція — це щось зовсім інше.

Щоб якось вийти на світлу, торену дорогу знань і прогресу, я замовкаю і беруся за іншу ланку у вченні про походження людини.

— Може, ви й проти того, що все почалося з риби?

— Ні, я «за», — твердо, як Джордано Бруно на суді, відповідає Зеня. — З цього почалося, на цьому стоїмо й досі, — додає вона усвідомлено матеріалістично. Я здивований.

— Але чому ви так гадаєте, адже мавпи і люди більш-менш з одного коша, а риба...

— Вона — перша, — ні на мить не сумнівається тітка.

Обговорення проблеми погрожує стати нікчемним через однастайність точок зору. Я вже хочу ввімкнути телевізор, по якому показують котрусь із серій вічного фільму — забув його назву, бо він почався ще минулого високого року, аж раптом тітка заговорила:

— Посуди сам, якщо сумніваєшся. Що ми найбільше цінимо?

Я хотів щось сказати про робочий

час, але вона мене перебила:

— Для нас найбільш цінна пам'ять про пращурів, які дали нам життя. Чи не так? Можна сказати, ми їх обожнюємо. Так само, нічого не підозрюючи, багато хто поважає й рибу.

— Ви хочете сказати, що інформація, як пишуть, передається генами? — Не відаю, що там зараз пишуть, але пам'ятаю, що наш прадід ще до Дарвіна зрозумів місце риби в житті. Він, коли йшов свататись до багатенького газди Маркіяна, наляпав вночі у його ж ставку бодню карасів і з тим презентом постукав до Маркіяна. «Славні карасі, — сказав Маркіян. — Ганю, а йди-но сюди, цей байстрюк Бодьо буде сіє жених з тобою».

Профанація науки, і я слухаю тільки тому, що поважаю пращура Бодя, котрий знав, що та як робити.

— А Гриць Шаплик, — веде своєї стара жінка, — ти думаєш, чому це він нині кандидат у науці і приїжджає до мамці на гранатовому авті?

Цю історію я чув не раз і повторю її вам лише для того, щоб у нашій оповідці не було темних місць. Подейкують, що коли Шаплик був безвусим сторожем на форелевих плесах у горах, до нього їздили рибалити з кафедри. А Гриць добрий фукс — так уже старався, що вивчив рецептуру архієрейської, цісарської і навіть димової юшки. До того слугував, що коли у самого Павла Терентійовича зірвався з гачка якийсь особливо видатний

екземпляр, Гриць кинувся в одязі у воду. Але риба виявилася прудкішою. Шаплик виринув і склав перед професором від імені форелі вибачення, в якому називав її невдячною дурепою. Після цього Гриця взяли працювати в інститут. Щоправда, ніяким кандидатом наук він не став, а завідує студентською їдальнею.

— А звідки він пішов такий? — вигукне тітка і сама ж відповідає: — З риби!

Загалом-то вона, здається, має рацію. Якщо пригадати, навіть без особливої напруги, то, мабуть, у кожного є своя риб'яча лінія. До нас, приміром, приїжджають штовхачі з пустельної частини Середньої Азії, де будується якийсь завод. І що ж ви думаєте? У подарунок завіз-стачбути привозять акуратненькі баночки дунайських оселедців. Де вони взяли у розпечених пісках, якщо їх і в Дунай — пшик?! А до Ганни на пивзавод регулярно приїждить якийсь уповноважений з сійською таранею. Чув я це про одного, буцімто став поважною особою, вирости з чорної ікри, але дехто сумнівається, мовляв, мабуть, з червоної, бо доволі рудий.

Але вибачте, мене дещо збачили прямолінійні Зенині міркування. Зрозуміло, вони не мають нічого спільного з наукою. Але тут знову чується тітчин голос:

— Кажеш, нічого спільного з наукою?

Ну, от бачите, її нічим не переконаш і нічого не доведеш. Зараз, мабуть, згадає про Миросю Птицю, продавця рибного магазину, яка побудувала на нашій околиці найбільший будинок, має авто і вдягається тільки в імпортне.

— Але Миросю не вчена, — випереджаю я тітку.

— Не вчена? — у голосі тітки стільки сарказму, як у Миросі статків. — Якби не була вчена, дідька лисого звела б оті мурі!

Думаю, що полеміка тут ні до чого, і я втомлено махаю рукою на знак згоди: так, в усьому і скрізь спочатку була риба...

Володимир ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Зачекайте! У нас ще не всі прописалися!..

БАБУСЯ І ГАННУСЯ

Бабуся стогне і зітхає,
До онуки промовляє:
— Тут болить і тут болить...
Хоч би трохи ще прожити!..
А Ганнуся: — Не журіться
І терпіння наберіться.
Стану лікарем — ураз,
Бабуцю, вилікую вас!
Підбадьорила бабуся...
В перший клас пішла Ганнуся.

УМОВИЛИ

— Не буду вчитись більше! Досить!
Мені вже знань тих вистача!..
А мати, бідна, аж голосить:
— Та вчися — купим «Москвича»!
— А може, й «Волгу», — мовить тато, —
Кінчай лише десятий клас.
— Ну, добре, — буркнув син пихато, —
Послухаюсь. Останній раз!..

ТВЕРДА ОБІЦЯНКА

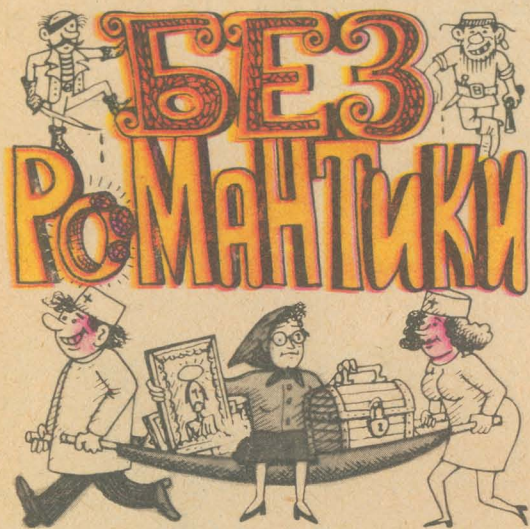
Сава, бувши напідпитку,
Мовить за обідом:
— З кожним днем я все сильніше
Заздрю інвалідам.
І на транспорті їм пільги,
Й з боку медицини.
В першу чергу їм — квартири
Й легкові машини...
— Тільки раз іще нап'єшся, —
Жінка заявляє, —
Зроблю з тебе інваліда —
Мати не впізнає!..

Микола СЛЮЗКО.

Нема життя од неї
чесним людям.
Папір терпить,
а ми — терпіть не будем!

на дев'ять тисяч карбованців і ще цінний кулон, прикрашений діамантами. Лікар «Швидкої допомоги», яка привезла поламану жінку, тихо перемовилася з хворою, поїхала десь і швидко (недарма ж вона із «Швидкої!») повернулася... з надрукованим у нотаріальній конторі заповітом, яким старенька заповідала все своє рухоме й нерухоме майно не комусь там іншому, а саме вказаній лікарці «Швидкої допомоги». Тут же спадкоємиця ще перебалакала з пацієнткою, і та зажадала негайно вручити всі ощадні книжки «швидкодопоміжній» лікарці. Дорогоцінний кулон, щоправда, вдалося на деякий час затримати у сейфі лікарні. Тим часом зібрали консилиум, який виявив у бабуні, крім перелому, ще і пневмонію, і емфізему легень, і ішемічну хворобу серця, і ще купу різних хвороб, котрі за дев'ять десятиків років інколи накопичуються в людському організмі.

Через те було вирішено: хворій необхідний стаціонарний медичний догляд, виписувати її не можна. А «швидкодопоміжна» благодійниця ніяк не погоджувалася з висновками консилиуму, вона гвалт умовляла хвору перебраться додому: там їй, мовляв, буде краще. Умовляння не допомогли. Тоді, за тиждень після консилиуму, до лікарні під'їхало таксі, і двоє якихось чоловіків поцупили бабульку. Керівники лікарні змушені були звернутися до відповідних органів.

Не знаю, чим завершилася та давня історія, вдалося чи ні привласнити бабусині гроші й цінності хвацькій лікарці з «Швидкої допомоги», але в даному разі мене зацікавив саме сучасний підхід до пошуку скарбів. Отакий собі: без бурхливого плавання за далекі моря, без карколомних пригод, без будь-якого ризику. Одне слово, без романтики. Суцільна проза.

А нещодавно я довідався про ще одну подібну і таку ж неромантичну історію скарбошування.

Жила собі у Львові ж самотня і таки теж немолода вже жінка В. В. Бардська. І була в тієї жінки певна кількість цінних предметів — старовинні ікони, браслети, кулони, частина яких є пам'ятками історії і культури, — десь на п'ятнадцять тисяч карбованців за державною оцінкою.

Оскільки Віра Володимирівна перебувала уже в досить похилому віці, коли в людини іноді починають частіше, ніж треба, виявлятися елементи забудькуватості, неуважності і тому подібних якостей, то друзі порадили їй допомогти їй здати ті цінності на зберігання до Львівської картинної галереї. Як відомо, на старості стан здоров'я людини

мало коли відчутно поліпшується. Тому невдовзі райвиконком вирішив призначити В. В. Бардській опікуна.

Вибір випав на молодого чоловіка — між іншим, теж лікаря Володимира Гнатовича Мороза, котрий жив у квартирі Бардської піднаймачем. Насамперед новоявлений піклувальник почав домагатися прописки. Затим, рівно через три місяці після призначення опікуном, добився від Бардської заповіту, яким вона заповіла йому все своє майно. Тим часом у виконкомі помітили, що піклувальник не так піклується про стару жінку, як про себе, і вже за рік після призначення анулювали опікунство Мороза. І виселили його з квартири Бардської. Молодий екс-опікун засумував. Але не дуже: адже в нього в кишені був заповіт на скарб.

Залишилося дочекатися смерті заповідачки. І таки дочекався. Тут, однак, на спадкоємця чатувала прикра несподіванка: виявилось, що іще за рік до видачі заповіту В. Г. Морозу Бардська вчинила аналогічний заповіт на користь своєї племінниці. Це одне вже може, без додаткових експертиз, свідчити про стан здоров'я заповідачки. Вийшов конфлікт. Втрутився прокурор з позовом про визнання другого заповіту недійсним, зважаючи на стан В. В. Бардської у момент його видачі.

Більше двох років В. Г. Мороз мужньо відстоював свої права на знайдений ним скарб. І лише недавно, збагнувши абсолютну безперспективність домагань, він написав заяву до суду, де, зокрема, сказано: «Я, хоч і вважаю заповіт Бардської, складений на моє ім'я, дійсним, відмовляюся від прийняття спадку з метою передачі його у фонд держави». Отака собі поза! Передає, бачте, державі те, що йому не належить і ніколи не належало.

Ось тепер і скажіть, будь ласка, у яке порівняння може йти Володимир Мороз із Біллі Бонсом або із Джоном Сільвером?

Ні, таки дуже змізернів, сильно змиршав нинішній шукач скарбів. І все ж не настільки, щоб уже зовсім не звертати на нього уваги. І тому, може, варто райвиконкомом уважніше придивлятися до тих, кого вони призначають піклувальниками. Та й у нотаріальних конторах теж, гадаю, слід пильніше приглядатися до спадкоємців, аби потім з ними було менше мороки.

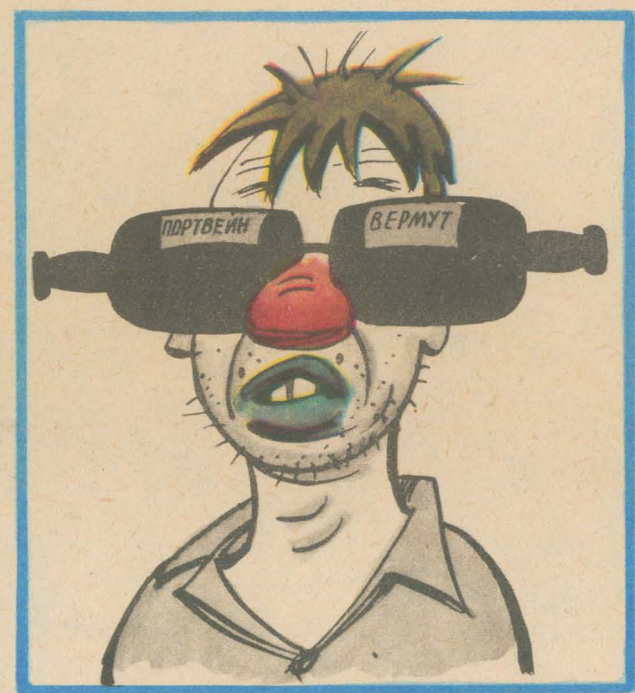
Бо шукачі скарбів, хоч і помітно здрібнішали, але ще таки геть не перевелися.

О. КРУКОВЕЦЬ.

в чарці більше людей тоне, як у морі * Горілка - здоров'я злодія * Де горілка, там і сліози

соха-не плуг, тазка-не машина,
п'яниця-не людина.

Мал. А. АРУТЮНЯЦА

Крізь свою призму.

Мал. В. КОНОНЕНКА

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

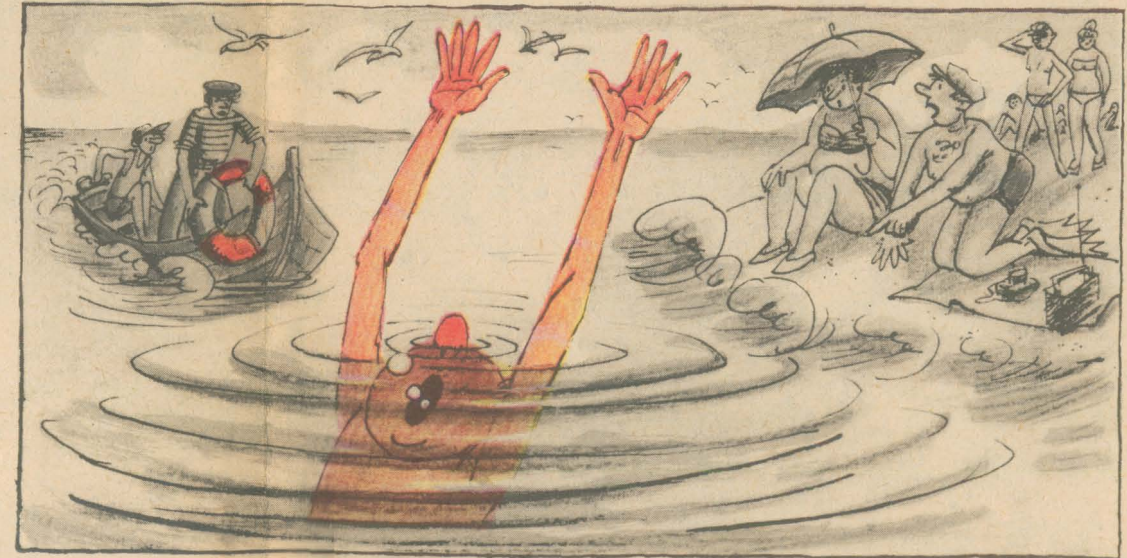
— Ти хіба забув, що вчора сп'яну всі тарілки перебив!!

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

На брудершафт.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— А ще кажуть, що п'яному море по коліна!

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Казав же йому: вип'ємо з горілка. Так ні — пішов просити склянку в жінки...

Горілка - всього доброго злодія * Горілка - не вода - лютьська біда * Прощай, розуме, коли з горілкою зустрієся * де жадат' дядьку

Мал. В. СОЛОНЬКА

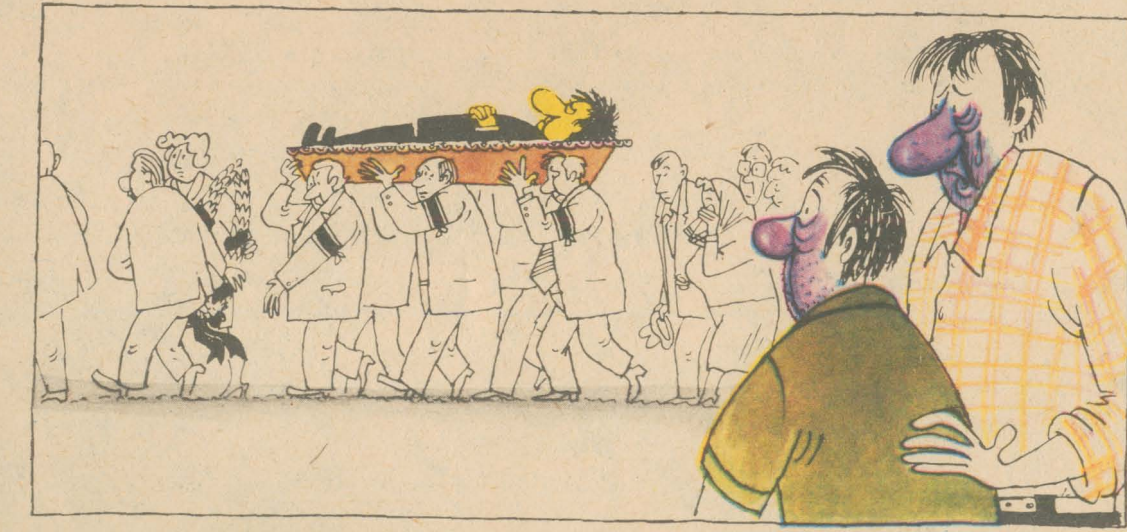
Тягнуть-потягнуть, а в поле витягти не можуть...

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Теж мені — чайна називається! І ста грамів не вип'єш!

Мал. В. ЧМИРОВА

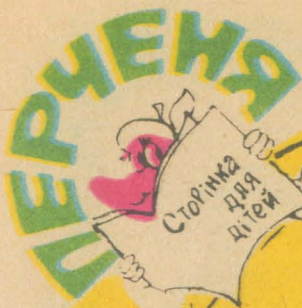
— Жаль Сидора: безвідмовним третім був...

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Диви, Гриню, — як перестав Іван пити, то навіть посвіжішав!..

Хто горілку любить, той сам себе губить * Де ледарі зійдуться, там вино і горілка знайдуться * Як до праці - руки дрижать, а чарочку

НАТОМИВСЯ

Цвірінькає в лузі
Хвалько Горобець:
— Я так натомився,
Що хай йому грець!
— А чим ти займався

Цілісінький день?
— Учив соловейка
Співати пісень.

Василь УДОВИЧЕНКО.

Велика подорож мишеняти

Ірландська народна казка

З англійської переклав Анатолій ГУЦЬ

Одного разу мишеняті аж-аж-аж як закортіло побачити світу. Бабуся-миша спекла онучкові млинців на дорогу й провела його до виходу з нори. Маленьке сміливо рушило назустріч невідомому.

А повернулося воно пізно ввечері.

— Чуєш, бабуню,— в захваті пропищало мишеня,— я найдужче, найкмітливіше, найхоробріше у світі! Я досі навіть не підозрювало цього.

— Невже?— здивувалася старенька.

— Справді! Ось послухай. Залишивши нору, я йшло, йшло, аж доки шлях не перетнуло величезне море. Вітер здіймав страшні хвилі, але я рішуче кинулось у воду й переплигло на другий берег. Я й саме здивувалося, що так чудово плаваю!

— А де ж знаходиться твоє море?

— Ліворуч од нашої нори.

— А-а. Я добре знаю його. Нещодавно там проходив олень, тупнув ногою й лишив слід. За першого ж дощу він наповнився водою.

— Слухай, що було потім,— не вгамовувалося мишеня.— Я підсохло на сонці й гайнуло далі. Коли раптом переді мною виросла гора. Така здорова, що дерева на ній торкалися хмар. Я подумало й вирішило: «Не буду її обходити». Потому розігналось, плиг-

нуло щосили й, на диво, перескочило гору. Мені самому не вірилось, що я вмю так високо стрибати.

— І гору твою знаю,— всміхнулася миша. — Це звичайнісінький пенёк, зарослий травкою.

Маленьке зітхнуло й заторохтіло:

— Йду собі лугом, коли бачу— б'ються два ведмеді: білий і темний. Поєдинок не на життя, а на смерть. Один одному ламають кістки. Проте я не злякалось, а кинулось між них і розборонило забіяк. А потім аж само здивувалося, що впоралось із двома клишоногими.

Старенька трохи замислилась.

— Знаю, які твої ведмеді. То міль та муха.

Мишеня гірко заплакало:

— Виходить, я зовсім не дуже, не кмітливе і не хоробре. І переплигло я всього лиш маленьку ковбаньку, перестрибнуло пенёк, розборонило муху та міль!

Бабця-миша ласкаво подивилась на нього й мовила:

— Для такого маленького створіння, як ти, й ковбанька— море, пенёк— гора, а міль та муха— справжні ведмеді! Й коли цього не злякалось, ти справді найдужче, найкмітливіше, найхоробріше!

ШАРАДИ

Числівник відмінювать я захотів —
Він знявся і з криком кудись полетів.

(ekodoc — kodoc)

З одним із прийменників трапилось горе:
Упав, необачний, у Карське він море!

*(90)

Три займенники — всі особові —
Розмістились в однім дієслові.

*(и1 'иw 'иg)

Назвіть вигук, любі діти,
Яким можна молотити.

*(iwi'n)

Два займенники ці в парі
Продаються на базарі.

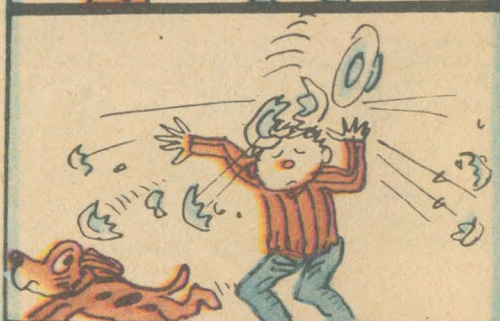
*(ən и в)

Михайло ХИЖКО.

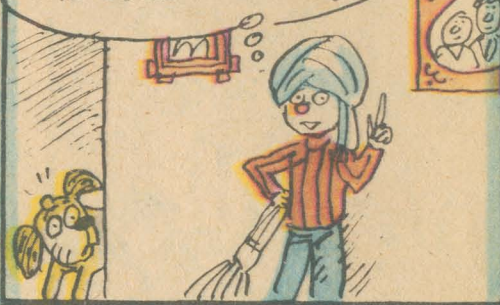
Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Тільки чому в нього рушником голова обмотана?

О! Тепер я зрозумів, навіщо рушник: щоб гульт було поменше!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

АБИ ПРИЧИНА

— У мене народилася
Ідея!
— Ходімо, друже, вип'ємо
За неї!

ПРИКМЕТА

Якщо пліткар набився вам
у друзі,
Ви станете відомі всій
окоузі.

Ігор СІЧОВИК.

ЯКАСЬ ХВОРОБА...

— Я прямо з лекції до вас, —
Жалівся лікарю Панас. —
Якась хвороба є в мені:
Всі в залі спали, а я — ні!

Михайло ГУРА.

ЗА І ПРОТИ

ЖАРТ

Будить жінка чоловіка
Серед ночі: — Уставай,
Щось роби! Біда велика —
Злодій лізе у сарай!
— Що це ти верзеш, Марисю?
А Марися: — Я верзу?!
Та в вікно он подивися —
Хоче викрасти козу!
Покрутився муж у ліжку:
— Я-то вийду, я-то — за,
Але
хто тобі миліший —
Чоловік твій
чи коза?
От подумай,
зараз встану,
Вийду я, зборовши страх.
А злодюга
із нагана
Прямо в серце — трах-бабах!
Або з маху
дрюком
вгилить,
Що й не охну, й не моргну,
І — хана. Копай могилу
І готуй вінки й труну!..

Ні, то фінкою приріже
І вкоротить вік мені...
А тепер

сама вирішуй:
Чоловіку жить

чи ні!
Жінка — в ревище, у сльози,
Як захлипа: — Милий мій,
Пропади вони всі кози,
Тільки ти щоб був живий!..
Чоловік кахикнув гордо:
— Що ж, Марисю, й тут я — за.
Не коза ж тебе пригорне,
Й поцілує — не коза.
То ж чого журитись, нащо?
Заробляю ж гроші я.
Купимо козу ще кращу,
Перепілочко моя...
А на ранок —

радість в хату:
Є коза, нехай їй біс! —
То в п'ятні
заночувати
П'яний кум в сарай заліз.

Іван НЕМИРОВИЧ.

Вітаємо ювіляра!

Письменника

Саву ГОЛОВАНІВСЬКОГО
з його третім 25-літтям!

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

ЗА ПРИПИСКИ. Дуже хотілося керівникам колгоспу імені Дзержинського Білогірського району на Хмельниччині отримати премію за продаж державі цукрових буряків. І вони її отримали у сумі понад 6 тисяч крб. Але, у порівнянні з чесними трудівниками, іншим шляхом: змовилися із керівництвом Теофіпольського цукрозаводу та цукропункту і приписали до реально зданих 84 незданих тонн буряків. За це, як повідомив редакції прокурор Хмельницької області В. В. Дацюк у відповідь на лист, що надійшов до Перця, притягнені до партійної відповідальності голова колгоспу Багрий В. Т. і головний бухгалтер Колесник Л. Б., звільнені з посади завідувач цукропунктом Левчук А. П., покарані у дисциплінарному порядку директор цукрозаводу Походошук В. Л. та інші службові особи. Незаконно одержану премію повернено заводі. А районна прокуратура вирішує питання про притягнення винних до кримінальної відповідальності.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

ЗА ЗЛОВЖИВАННЯ. Чимало різних махінацій встигла вчинити на посаді начальника житлово-експлуатаційної контори № 1 міста Володимир-Волинського В. О. Галан разом із деякими своїми підлеглими, аж поки її зупинили. Зупинили рішуче: вироком народного суду Галан засуджено до одного року виправних робіт, стільки ж одержала колишня головний інженер жеку Н. І. Клак, касира Л. К. Машманюк оштрафовано. Бюро міськкому партії виключило Галан із членів КПРС. Про це сповістив Перцеві секретар міськкому партії Р. С. Чапук, інформуючи про наслідки розгляду листа до редакції. Водночас у відповіді розповідається і про те, чому Галан довгий час діяла спокійно і впевнено. Виявляється, відділ боротьби з розкраданням соціалістичної власності

райвідділу внутрішніх справ провів перевірку фактів зловживань у жеку № 1 недобросовісно і поверхово. За це наказом по управлінню внутрішніх справ Волинського облвиконкому начальника відділу Сидорука Д. М. з посади звільнено.

ЗА РОЗВАЛ РОБОТИ. «У Шандрівській середній школі (Миронівський район на Київщині) запущено навчально-педагогічну роботу, порушується фінансова дисципліна», — писали у своєму листі до Перця батьки, занепокоєні станом справ у цій школі. Редакція попросила обласний відділ народної освіти перевірити викладені в листі факти. Вони підтвердились. Заступник завідувача відділом В. О. Зайчук повідомляє: директор школи Савченко М. С. і заступник директора по навчально-виховній роботі Вальченко Е. Л. з роботи звільнені. Облено і райвно зміцнили керівництво школою, налагоджують її роботу відповідно до сучасних вимог.

КОРОТКО

КАЖУЧИ

● Не кажи мені більше, хто твій друг, краще я тобі скажу, хто мій.

● Не помиляється той, хто видає помилки свого начальника за свої.

● Якщо нема іншого виходу, можна спробувати пройти крізь прохідну.

О. МИХЕЄВ.

● Нічого не пам'ятати — прекрасний засіб усьому дивуватися.

● Важка робота: ставити всіх на своє місце, коли всі — не на своїх місцях.

● Капітуляцію в боротьбі з собою важко відрізнити від перемоги.

● Знаходити час для всього — скільки ж треба для цього часу!

● Навіть учорашній день може здатися далеким минулим.

Володимир БРЮГЕН.

— Лікарю, ці ліки мені не допоможуть — вони ж є у кожній аптеці!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

ДЖОЗЕФ, СПАДКОЄМЕЦЬ ДЖОЗЕФА

У Сполучених Штатах є ціла купа усіляких некоронованих королів — автомобільні, сталеві, нафтові, хімічні, консервні... Та хоча вони й некороновані, їхній владі й могутності можуть позаздрити деякі й короновані владики. Бо гроші, в умовах США, набагато виразніший символ влади, ніж корони, скіпетри та інші монарші атрибути.

Отож — усілякі некороновані королі... То чому ж не бути й королеві, скажімо, пивному? І він таки є у Сполучених Штатах — пивний король Джозеф Курс. Підраховано, що кожен третій кухоль пива, який випивають американці, — із заводів того Курса. Відповідна й могутність його.

Так от, щоб не пасти задніх серед інших тамтешніх королів, той Джозеф Курс, окрім того, що виробляє пиво, ще й займається політикою.

Щодо політичних смаків і уподобань пивного короля, то тут не може бути жодних сумнівів і неясностей: він сам каже, що вдень і вночі молиться на свого тезка — Джозефа Маккарті. На отого самого мракобіса, чие ім'я стало називним. Портрет Маккарті навіть прикрашає лімузин, в яких роз'їжджає пивний король.

І ще одне: аби ні в чому не поступатися іншим некоронованим королем Сполучених Штатів, Джозеф Курс заснував свій фонд — ще один до тих понад 35 тисяч, які вже були в США. А щоб зробити все на бажаному рівні, підшукав відповідного радника, такого собі Поля Уейріча. Цей, хоча порівняно ще й молодий за віком, діяч мав уже неабиякий досвід на вашінгтонській політичній кухні. Недарма сенатори-республіканці переманювали його один від одного у свої радники. Джозеф Курс обкакав усіх, пообіцявши Уейрічу посаду самого президента новоспеченого фонду.

Отже, із цим справа утряслася. А як же з назвою? Ї в Сполучених Штатах фонди Рокфеллера, Форда, Карнегі, інших некоронованих королів. Виходить, «Фонд Курса»? Але це начебто якось не дуже солідно. Бо хоча Курс — теж король, а все ж таки — лише пивний. Тоді, може, зробити все відкрито: «Фонд Маккарті»? Від цього необачного кроку Курса рішуче відрізав Поль Уейріч — надто вже похмурі згадки про себе залишив цей кумир Курса!

І от з'явилася така собі хитромудра назва: «Фонд спадщини», англійською мовою — «Херітідж фаундейшн». В статуті нового фонду про це записано досить багато-значно: «спадщина справжнього американізму». Чи ж багато американців спроможні збагнути, що за цією пишною назвою приховано той же таки похмурий маккартизм?!

І під машкарою такого собі «дослідницького центру» шалено закрутилися справи нового фонду, щоб ота, люба серцю Курса та його однодумців, «спадщина», як офіційно повідомляється, «проявлялася в сьогодиншній американській філософії і політиці».

Он як пишню — «філософія і політика»! А якщо казати зрозуміло, то насправді йдеться тільки про те, щоб у Сполучених Штатах панували «філософія і політика» ери Джозефа Маккарті — шалений антикомунізм, найпохмуріша реакція у внутрішній і зовнішній політиці, ворожнеча до інших народів, розпалювання війни.

А робиться це так. Сотні вчених фахівців із різних галузей суспільних наук складають свої «рекомендації», які розсилаються по кількох тисячах адрес — сенаторам і конгресменам, лідерам партій і громадських організацій, ученим-політологам і журналістам. Щоб вони засвоювали ту «спадщину», засвоювали і впроваджували в суспільно-політичне життя сьогодиншніх Сполучених Штатів.

Не можна, звісно, викласти тут усієї тієї «філософії й політики», яку «Херітідж фаундейшн» видає за неопіненний спадковий скарб. Вкажемо тільки на дещо найприкметніше із того «скарбу».

Так, наприклад, у тих «рекомендаціях» зазначається, що у Сполучених Штатах діють вельми небезпечні «руйнівні сили». Це, насамперед, «ліберали» й «агенти Москви». Перепадає на горіхи й самому конгресові США. Бо фахівці з «Херітідж фаундейшн» бачать тут лише якихось там 30—35 «надійних людей». Решта ж — «зовсім ненадійні», «не цілком надійні» й такі, що «можуть хитатися». Що ж до внутрішніх проблем, то «Херітідж фаундейшн» повчає, що слід значно розширити функції й права американської охоранки — ФБР, «не спускати ока» з «лібералів» і «агентів Москви», розпочати «глибоке розслідування» діяльності Комуністичної партії. Про те «розслідування» невтомна «Херітідж фаундейшн» навіть виплудила адресовану президентові Рейгану доповідню на дві тисячі сторінок...

Коли ж йдеться про зовнішню політику, то тут фахівці пивного короля не визнають «ніяких компромісів із ворогом». А той «ворог», звісно ж, Радянський Союз. Тому-то не може бути й мови про роззброєння, заборону ядерної зброї. А от «зоряні війни», постійне збільшення військового бюджету — цього треба триматися, як реп'яху собачого хвоста!..

Коли Поля Уейріча на посаді президента «Херітідж фаундейшн» змінив Едвін Фулнер, то порадив своєму високому патрону діяти іще рішучіше, не шкодувати грошей. А грошей вистачає. Якщо

ПентаГОНКА.

пивний король починав із виділення ним тому фондові 250 тисяч доларів, то нині річний бюджет «Херітідж фаундейшн» доскакує уже до 10 мільйонів. Набираються ті мільйони завдяки щедротам власників 90 різних промислових та банківських корпорацій із тих п'ятисот, що вважаються найбагатшими й наймогутнішими у Сполучених Штатах. А Едвін Фулнер вихваляється, що скоро матиме ще більше прихильників.

З утроби «Херітідж фаундейшн» вилазять на світ білий уже й багатомісний «дослідження» й «рекомендації». Так, скажімо, коли в 1980 році Рейган балотувався в президенти, фонд підготував для його виборчого штабу 22 грубесних томи «рекомендацій». А 1984 року, коли Рейган балотувався у президенти на другий строк, їх набралося уже 24 томи!

Чого тільки в них не було! І заклики «повести рішучі операції» проти Нікарагуа й Анголи, проти Афганістану й Кампучії, проти «арабських терористів» і «сальвадорських бандитів», «відмовитися раз і назавжди» від переговорів із Радянським Союзом щодо ядерної і космічної зброї.

А нещодавно сам Джозеф Курс вихвалявся, що якраз завдяки «Херітідж фаундейшн» Сполучені Штати «нарешті порвали з притулком комуністів», як він називав ЮНЕСКО. Та що там ЮНЕСКО! Пивний король пообіцяв, що переконає Білий дім учинити те ж саме і з Організацією Об'єднаних Націй і вигнати її з Нью-Йорка!..

Всі люди із здоровим глуздом втішилися при звістці про домовленість щодо нових радянсько-американських переговорів у Женеві, а в «Херітідж фаундейшн» спільно засіли готувати чергові «рекомендації», які зводилися до одного: не потрібні ті переговори. Навіть газета «Бостон глоб» не втрималася і назвала діячів із «Херітідж фаундейшн» не ким іншим, а «отруювачами криниць»...

У недавньому інтерв'ю для преси Едвін Фулнер радісно сповістив, що в багатьох теперішніх діях Білого дому впізнає «рекомендації» свого фонду.

Що ж, це характеризує не так самий отой фонд, як нинішню вашінгтонську адміністрацію: вбачає вона, виходить, якісь цінності в горезвісній спадщині Джозефа Маккарті, відродженій і збагаченій іншим Джозефом, пивним королем Курсом.

В. ЯКОВЕНКО.

СВИНЯ ЧИ КАБАН

Якось перед ранком постукали у вікно. Хазяїн вийшов. У дворі стояв незнайомий чоловік.

— Драстуйте, — чемно вклонився він хазяїну, — будьте такі добрі, допоможіть кабана підняти, бо везли на базар, а він скочив з воза.

Взялись дружно та й висадили кабана на воза.

І такий же ж радий той чоловік, так щиро дякує. На цьому й розійшлися. Вранці жінка вийшла поратись, а свині в хліві — катма...

Повідомила Л. ТЕМНА.

м. Корсунь-Шевченківський
Черкаської області.

ДЕ КРАЩЕ, ДЕ — ГІРШЕ

Сидять мати з дочкою на печі, гріються.

А надворі — зима лютує.

— Як там нашому бідному батькові на базарі торгується в такий мороз? — скрушно зітхає дочка.

А мати:

— Батька чорти не візьмуть, кругом воза оббіжить та й нагріється. Не те що нам — де не сядь, скрізь пече.

Повідомила О. СКРЕБЕЦЬ.

с. Кринички
Кіровського району
Кримської області.

ДИТЯЧІ УСМІШКИ

ЩО НАД ГОЛОВОЮ!

Учитель: Що ми бачимо над головою в погожий день?

Учень: Блакитне небо.

Учитель: А в дощ?

Учень: Парасольку.

ДОБРЕ ЗНАЄ СВОГО БРАТА

Вчитель: Слухай, Івасю! Ти маєш півяблука, а твій брат дасть тобі два яблука, то скільки яблук будеш мати разом?

Учень: Мій брат ніколи не дає мені яблук.

ГОЛИЙ ДРІТ

Учень другого класу перед рахівницею.

Вчитель: Скільки буде, якщо від чотирьох відняти два?

Учень: Два.

— А якщо від двох відняти один?

— Один.

— А якщо й цю одну кісточку забрати, що лишиться?

— Голий дріт, — відповів учень.

БІЛЬША ЖМЕНЯ

— Мамо! Дай мені кілька горіхів.

— Добре, донечко. Візьми собі повну жменю.

— Повну жменю? То дай мені сама.

ВГАДАВ

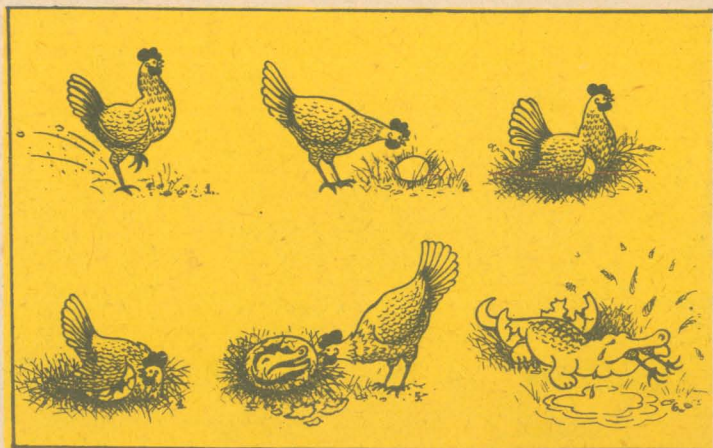
— Дідусю, — запитує маленький Івась, — чи ти був колись такий малий, як я?

— Був, дитинко.

— Ну й смішно ж ти виглядав з лисиною і такою довгою бородою!

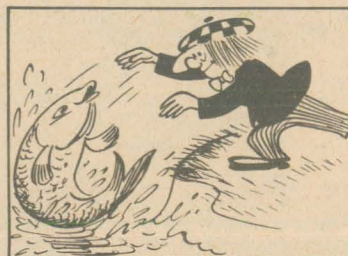
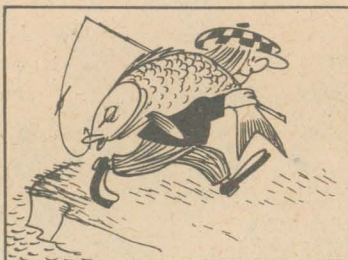
Записав Петро ПОЙДА.

м. Берегове,
Закарпатська область.

Повчальна історія.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

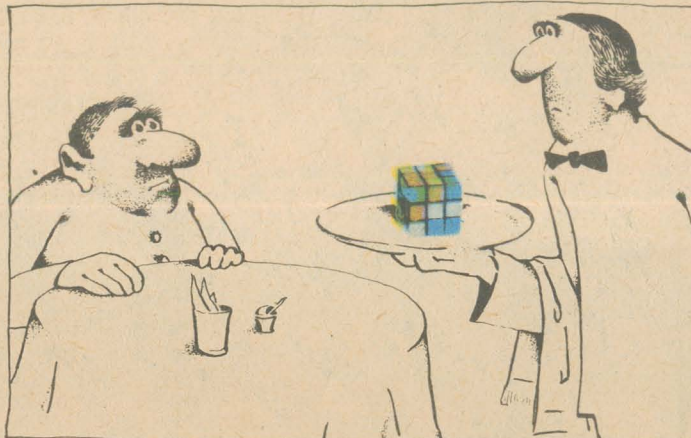

Без слів.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

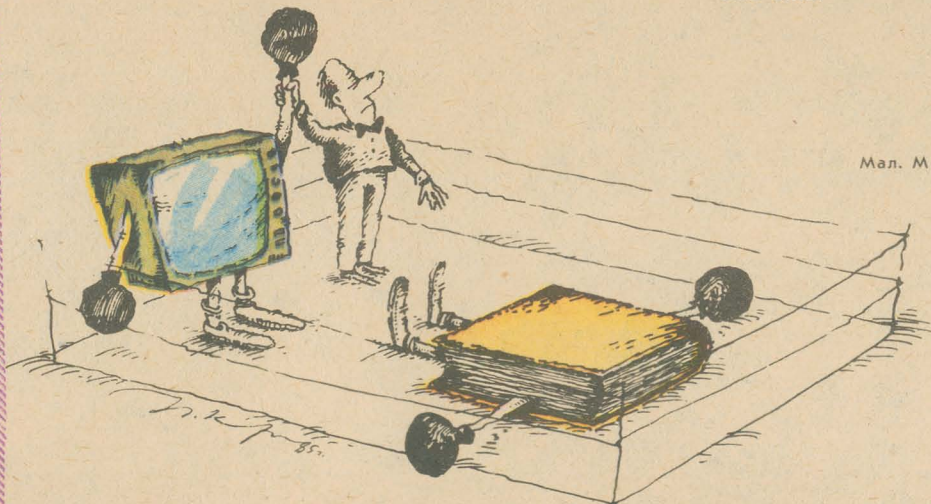

Мал. І. ЛОПАТИНА

Без слів.

Мал. М. КРУТИКОВА

Без слів.

«У нас на свинарнику є колективний підряд в кількості 4 чоловік, які самі собі готують корма і вирощують собі свиней».

(З протоколу).
Надіслав В. ГУЗЕНКО.

«Тваринники, як кажуть спеціалісти, вже адаптувалися у просторих чотирирядних приміщеннях, з кожним днем їх молоковіддача зростає».

(З протоколу).
Надіслав Л. ГАЛАЦВАН.

«На семи фермах тут утримується 4300 голів великої рогатої худоби, в тім числі 1000 корів, 1300 свиней, 3000 курей».

Надіслав В. Ф. ПЛИС.

«Враховуючи те, що колектив магазину № 7 с. Ковалин по підсумках за 1983 рік зайняв 1-ше місце, а в 1984 р. щомісяця виконують планові завдання і зобов'язання, за порушення правил торгівлі завідувач магазину Брові М. П. об'явлено сувору догану, а продавцю магазину Ярош Л. П. оголошено догану».

(З відповіді редакції).
Надіслав М. К. МИХНЯК.

«...Оскільки після звільнення Петрова з роботи бухгалтерія заводу переслала його не суду, а колишній дружині, аліменти з останнього не стягувалися протягом 3-х місяців».

(З акту перевірки).

«...За систематичні прогули Федорчука з роботи звільнити і попередити, що при повторенні подібних випадків до нього будуть застосовані найсуворіші заходи дисциплінарного впливу».

(З наказу).
Надіслав М. ШЕВЧИК.

1. Слухали: заяву Гулай, що вона звільнена з роботи безпідставно.

Ухвалили: Тварини переведені на літнотабірне утримання разом з нею, а тому скоротити.

2. Слухали: Про завдання спеціалістів колгоспу по організації зимівлі худоби.

Ухвалили: Відповідальним за роботу ферм щоденно з 7 до 8 годин ранку закладати разом із завфермами.

(З протоколів засідань правління колгоспу).
Надіслав П. САДОВИЙ.

«У нас немає мам — поїв прибори сам».

(З оголошення в ідальні).
Надіслав А. ЛУЦАЙ.

«Через два-три місяці ми отари овець відправляємо на полонини, для них там зроблено все для праці і культурного відпочинку».

(З виступу).
Надіслав С. ГРУБ'ЯК.

«Зав. дільницями потрібно укомплектувати ідальні добрими людьми для вживання їжі».

«Через стіни дують сквозняки та інші недоречності».

(З актів).
Надіслав І. ПОПІВНЯК.

«Бережи від пожеж свій рідний колгосп, конюшню, ферму».

(З протипожежного плаката).
Надіслав В. ЛИТВИНЧУК.

«Потім завідувача ферми звернулася до нас, щоб ми ще допомогли в одній допомозі, яка потребує допомоги».

(З листа до редакції).
Надіслала Л. ВОЛИНКИНА.

«Довідка дана громадянину Савчуку Л. М. в тім, що його дитина в віці 1979 років 3 місяці знаходиться на лікуванні в районній лікарні і потребує в догляді кормячої матері».

Надіслав Л. РУДИК.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— І що ти за письменник, коли було стільки гостей і жодної твоєї книжки не поцупили!..

Якби ти знав, як піклуються про нас, пасажирів, полтавські автотранспортники! Вони не просто возять нас у автобусах, а ще при цьому й... закопчують нас, — певно, з тих міркувань, що копчений продукт зберігається довше.

Як це вони роблять? А дуже просто: в салонах багатьох автобусів, приписаних до Полтавського АТП-16012, завжди стоїть густий дим — продукт згоряння автомобільних мастил у негерметичних, погано відрегульованих двигунах. Так що ці двигуни з повним правом можна назвати двигунами не так внутрішнього, як, швидше, зовнішнього згоряння.

А недавно довелося мені їхати автобусом, який належить Пуригінському АТП-16040. Під кінець цієї поїздки я мало чим відрізнявся від копченої ставриди. Водій А. Л. Рибалко охоче пояснив, що він розуміє: з такою задимленістю людей возити не можна, але що вдієш — йому сказали: вези! Він і поїзв...

Зворушений такою турботою з боку керівників автопідприємств, я все ж звертаюся до тебе, Перче, з проханням: підкажи їм, будь ласка, — нехай би вони насолоджувалися отими відпрацьованими газами в кабінах власних автомобілів. А нам, пасажирам, отих додаткових благ створювати не треба.

С. ПАВЛЮК.

Вже йде літо, а ми ще й досі не зустріли Нового року. Отже, Перче, ти нас із цією датою поздоровляти не поспішай. Бо наше відділення цеху по обробці чавунного литва план минулого року виконало аж на 11 відсотків... Тобто при завданні 60 тисяч чавунних вентилів ми довели до ладу їх усього 6 тисяч з гаком. А вентилів тих, між іншим, чекають всюди: на тваринницьких фермах, у майстернях, у городніх бригадах — словом, скрізь, де є водогін, у господарствах багатьох областей України... То що ж воно, ти спитаєш, ми за нероби такі?

А ось що. Литво нам дають таке тверде, що взривити його практично нічим не можна. Особливо тим інструментом, що у нас під руками. А іншого нам не дають. Кажуть, наше районне та обласне керівництво ще у травні позаминулого року подало заявку на металорізальний інструмент до державної бази Укрсільгосптехніки, та оце й досі звіди — ні слуху, ні духу... Чи нема, Перче, у тебе такого інструменту, яким би можна було угрзвити твердокам'яну совість наших поставальників?

МИШКІН, КОЗАК,
ТКАЧЕНКО, ПЕРЕНЧУК та інші —
робітники Малопомічнянського відділення
Новоукраїнської райсільгосптехніки.
Кіровоградська область.

Цікаво, як ти поставишся до нашої пропозиції? Ми хочемо запропонувати керівництву Ожидівського відділення сільгосптехніки надіслати нам на польові роботи своїх майстрів-ремонтників. Усе одно користі від них небагато: трактори після їхнього капітального ремонту стоять мов укупані. Скажімо, наш трактор Т-150 К, який ми зводили, що тепер ніякі сили не можуть примусити його зрушити з місця. А наші претензії вперто ігноруються. Отже, Перче, ми не бачимо іншого виходу, як просити, щоб оті ремонтники приїхали в наш колгосп і безпосередньо допомогли нам виконати той обсяг робіт, який без трактора подужати нам не під силу.

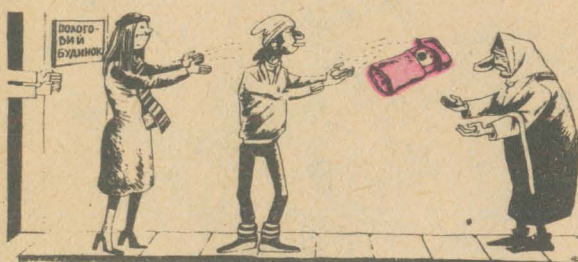
О. ІВАХА,
голова колгоспу
«Ленінський шлях».

Яворівський район
Львівської області.

— Коли ще прийдеш, синку!
— Коли поросята підростуть...

Мал. Е. РУСМАНІСА («Дадзіс»)

Без слів.

ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

Мал. Р. ПОЛЬЧАУСКИСА («Шлуота»)

— Я вискочу на хвилинку — треба на
роботі показатися...

Мал. В. ІГНАТЬЄВА («Чаян»)

— Більше не наливай, а то наші
недоробки у нього подвоються!

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

♦ Два роки у колгоспі імені Щорса на складі валялися бензоколонки, бо Яготинська райсільгосптехніка, керована І. І. Кулиничем, не спромоглася їх встановити. А тим часом водії щодня вручну відрами заправляли автомашини і при цьому, звичайно, чимало бензину розливалось. Про все це розповідалося у замітці «Бензин як спортивний фактор», яку було надруковано у № 21 журналу за минулий рік.

Після виступу Перця голова Київської облсільгосптехніки П. Д. Мельничук повідомив, що факти, вказані у замітці, мали місце. До колгоспу було направлено бригаду монтажників і слюсарів-електриків, які й встановили чотири бензоколонки.

♦ У «Перці» № 22 за 1984 рік було вміщено лист про те, що по вулиці Енгельса у місті Звенигородці з 1980 року не працює радіолінія, а зв'язківці на скарги жителів вулиці не реагують.

Як повідомив головний інженер Черкаського обласного виробничо-технічного управління зв'язку В. Г. Журавель, радіолінію полагоджено, і радіоточки в усіх абонентів працюють нормально. За несвоєчасне реагування на скарги жителів головному інженерові Звенигородського району зв'язку Кобринському А. В. оголошено догану, його позбавлено квартираної премії.

♦ Про те, що у будинках, розташованих по вулиці Радянській (місто Івано-Франківськ), вода буває епізодично і лише серед ночі, повідомлялося

в листі, опублікованому в «Перці» № 23 за 1984 рік.

Заступник голови виконкому Івано-Франківської міськради В. В. Левченко повідомив редакції, що для кращого водопостачання у місті проведено реконструкцію водопровідних мереж, а по вулиці Радянській побудовано новий водопровід. Крім того, завершено й будівництво другої черги водорозбірних споруд, що дозволяє збільшити подачу води у місто та забезпечити стабільне водопостачання верхніх поверхів будинків.

♦ «Магазин у нашому селі часто закритий, а коли й буває відкритий, то купити в ньому нічого, бо продавець Гринь А. Н. до роботи ставиться недбало, товарів своєчасно не завозить, порушує правила торгівлі», — так писали у листі до Перця жителі села Бродщина (Полтавщина). З цим листом редакція звернулася до Кобеляцької райспоживспілки.

Як повідомив голова правління В. А. Краснощок, при перевірці вказані у листі факти повністю підтвердились. За порушення правил радянської торгівлі і допущену нестачу Гринь А. Н. з роботи звільнено. В магазині наведено належний порядок, завезено продуктів та промислові товари.

ПОПРАВКА. У № 7 журналу в добірці «Перцеві відповідають» трапилася коректорська помилка. У другій колонці закінчення другого абзацу слід читати так: «Тепер у квартирі Лиманчука є і холодна і гаряча вода».

МІНІАТЮРИ

НА ТЕМИ ЛІТЕРАТУРИ

НЕ ГОРДИЙ

Своїх немає — не гордує:
У інших теми... орендує.

ЗНАЙШОВ СЕБЕ

Боровся довго, вперто з римою
І врешті здався: — Не витримаю!..
Але не дуже тонкосльозий:
Він вигулькнув на ниві прози.

А ВСЕ-ТАКИ...

І перша збірка недолуга,
Зате від неї гірша... друга.

БУВАЛИЙ РЕДАКТОР

Твір гострий — він його пом'якшує,
Не до смаку — переінакшує;
І в світ виходять твори згладжені,
Підстрижені чи напوماджені.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-89-12, 441-89-15, 441-89-17.
Адрес редакції: 252047, Київ-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 11(1197)
(на українському мові)
Видавництво «Радянська Україна».

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 26.04.85. Підписано до друку 15.05.85. БФ 11056. 70×108/32. Офсетний друк.
2,8 умов. друк. арк. 14 умов. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2345500 прим.
Зам. 02283.

© Журнал «Перець» 1985 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Отсканирован redaktor
для rutracker.org

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Мал. О. КОХАНА

— Купи, чорте, душу, бо вже нікому продавати.
Недорого й візьму!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Курсом агресії.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— А ти, Джоне, везучий: уже маєш свій куток!